

тия чувства се образува едно единствено и сложно чувство, чувството на *благоговѣние*, за което Гете е казалъ: „Онзи който никога не е почувствувалъ благоговѣние въ младостта си, не ще бѣде прѣдмѣтъ на благоговѣние въ старинитѣ си“.

Духътъ на семейството отдалѣчва момъкътъ отъ нечестивитѣ страсти, и умѣкчава буйнитѣ страсти; защото въ тишината на домашното огнище, въображението се очисти́ва и безредието на чувствата угихва само по себе си. Духътъ на семейството исцѣрява насмѣшката; защото коя насмѣшка нѣма да се спрѣ прѣдъ единъ баща, прѣдъ една майка? Той исцѣрява ненавистъта къмъ великигѣ нѣща; защото онзи който испитва благоговѣние въ гърдитѣ на семейството, е расположенъ да обожава и обича всичко онова което е благоговѣйно. Той исцѣрява лъжливито прѣвъзнасяние; защото идеитѣ ставатъ здрави и тихи въ тѣзи истинска, естествена и спокойна срѣда. Той исцѣрява гордостъта; защото високомѣрието неволно пада и се унижава на семейната масса подъ сладката ирония на старитѣ родители.

Момъкътъ въ каквато стѣпень и да испитва духътъ на семейството, нищо не е изгубено до когато той не е изгубилъ съвършенно този духъ. Има души единъ видъ съвършенни, у които семейнитѣ чувства не прѣтърпяватъ никакво измѣнение при идванието на младежеството; тѣ достигатъ *независимостъта* и се приучватъ на животътъ безъ да се раздѣлѣтъ съ привязанността, навицитѣ и благата покорностъ на своето дѣтство. Щастливи души, които сѣжъ радостъ, щастие,